

Rauha teille! Joh. 20:19-29

19. Samana päivänä, viikon ensimmäisenä, opetuslapset olivat illalla koolla lukittujen ovien takana juutalaisten pelosta. Silloin Jeesus tuli, astui heidän keskelleen ja sanoi: **"Rauha teille!"**

20. Sen sanottuaan hän näytti heille kätensä ja kylkensä. Opetuslapset iloitsivat, kun he näkivät Herran.

21. Jeesus sanoi heille taas: **"Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."**

22. Näin sanottuaan hän puhalsi heitä kohti ja sanoi heille: **"Ottakaa vastaan Pyhä Henki."**

23. **Joiden synnit te annatte anteeksi, niille ne ovat anteeksi annetut. Joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt."**

24. Mutta Tuomas, jota sanottiin Didymokseksi ja joka oli yksi niistä kahdestatoista, ei ollut heidän kanssaan, kun Jeesus tuli.

25. Niin toiset opetuslapset sanoivat Tuomaalle: "Me olemme nähneet Herran." Mutta hän vastasi heille: "Jos en näe naulanjälkiä hänen käsissään ja pistä sormeani naulanjälkiin ja jos en pistä kättäni hänen kylkeensä, minä en usko."

26. Kahdeksan päivän kuluttua Jeesuksen opetuslapset olivat taas sisällä, ja Tuomas oli heidän kanssaan. Ovet olivat lukittuina, mutta Jeesus tuli ja seisoi heidän keskellään ja sanoi: **"Rauha teille!"**

27. Sitten hän sanoi Tuomaalle: "Ojenna sormesi tänne ja katso minun käsiäni. Ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni. **Älä ole epäuskoinen vaan uskova!"**

28. Tuomas sanoi hänelle: **"Minun Herrani ja minun Jumalani!"**

29. Jeesus vastasi: "Koska näit minut, sinä uskot. **Autuaita ne, jotka uskovat, vaikka eivät näe."**

Rauha teille!

Moni kärsii ulkoisista peloista, fyysisestä ja henkisestä turvallisuudestaan, kun kaikenlaiset uhkakuvat työntyvät silmiemme esiin uutisissa. Moni uskova joutuu tässä ajassa kokemaan syrjintää ja vainoakin. Monia hiertää voimattomuus ja pelkuruus sen tehtävän edessä, jonka Herra on omilleen osoittanut: viedä evankeliumi ihmisille, jotka saattavat olla vihamielisiä sanomaamme kohtaan. Monia vaivaa myös rauhaton omatunto, kun joutuu päivittäin katselemaan oman sydämensä saastaisuutta ja pahuutta. Moni on levoton epäilysten hyökätessä hänen sydämeensä siinä hengellisessä taistelussa, johon uskova joutuu. Millä tavalla Jeesus vastaa pelkoomme ja levottomuuteemme? Tekstissämme hän toistaa kolmeen kertaan tervehdystä: "Rauha teille!" Hänen, Ylösnousseen läsnäolo on rauhan salaisuus.

Lopullisen merkin jälkiosaa

Jaksomme päättää Herramme toiminnan lopullisen Merkin jälkiosan kuvauksen. Ylösnousemuksen päivästä Johannes on tallentanut tapahtumat aamulla ja illalla. Aamun tyhjän haudan ja elävän Herran kohtaamisesta hän siirtyy suoraan illan tapahtumiin. Muilta evankelistoilta tiedämme, mitä tapahtui väliaikana. Herra oli ilmestynyt kahdelle naiselle, Hän oli kohdannut Pietarin kahden kesken jossakin ja Hän oli liittynyt kahden Emmaukseen surullisena matkanneen opetuslapsen seuraan ja ilmaissut itsensä leivän murtamisella heidän kutsuttuaan Hänet yhteiseen pöytään. Johannes sivuuttaa nämä tapahtumat ja siirtyy suoraan yläsalin tapahtumiin illalla. Jaksomme alku- ja loppuosan tapahtumien välillä on viikon väli.

Jeesus ilmestyi kahteen otteeseen opetuslapsilleen. Paikkaa ei mainita, mutta todennäköisesti kysymys oli samasta yläsalista, johon he usein aiemminkin olivat vetäytyneet. Molemmilla kerroilla ovet olivat tiukasti lukittu. Ensimmäisellä kerralla syykin todetaan. Opetuslapset pelkäsivät juutalaisia. Emme tiedä, mitä näiden tapahtumien välillä tapahtui. Jakso jakautuu kolmeen osaan, jotka ovat ensimmäisen päivän ilta 19-23, viikon väliaika 24-25 ja toinen ilmestyminen kahdeksantena päivänä 26-29.

Ensimmäisen päivän ilta 19-23

"Samana päivänä, viikon ensimmäisenä, opetuslapset olivat illalla juutalaisten pelosta koolla lukittujen ovien takana."

Luukas mainitsee, että Emmauksesta palanneet tapasivat *"ne yksitoista kokoontuneina muiden heidän joukkoonsa kuuluvien kanssa."* "Ne yksitoista" oli ilmaus, joka viittasi apostolien joukkoon. Vain 10 heistä oli kuitenkin paikalla. Tuomas puuttui. Kuinka monta henkeä oli kaikkiaan paikalla ei käy tekstistä selväksi, mutta kaikki kokoontuneet olivat Jeesuksen seuraajia, joiden sydämiä vaivasi pelko ja siksi ovet olivat tiukasti lukittu. Pelko oli täysin luonnollista tuossa tilanteessa. Se vihamielisyys, joka oli johtanut Jeesuksen ristiinnaulitsemiseen, ei suinkaan ollut vielä kuollut. Kokoontuneet eivät tieneet, miten asiat kehittyisivät eteenpäin. Vihamielisyys saattoi aivan hyvin purkautua uudelleen heihin, Jeesuksen opetuslapsiin.

Kokoontuneina yhteen

Mutta kuitenkin he olivat kokoontuneet yhteen. Mikä oli koonnut heidät, jotka olivat piiloutuneet mikä minnekin? He olivat paenneet, kun ukkosmyrsky oli purkautunut Herran ylle. Mutta nyt he olivat jälleen koolla. Ainoa asia, joka kykeni heidät tässä tilanteessa kokoamaan, oli uutinen, että Jeesus eli, Hän oli noussut kuolleista. Eivät he toki vielä ymmärtäneet ylösnousemuksen tosiasiaa, niin kuin Johannes aiemmin luvussa totesi, mutta oli niitä, jotka olivat nähneet Hänet ja kertoneet siitä, mitä Herra oli heille puhunut.

Lukkojen takana ja peloissaan he siis yhä olivat, mutta he keskustelivat innokkaasti päivän tapahtumista varsinkin siitä, mitä viimeksi Emmauksesta paikalle saapuneet heille kertoivat. He olivat olleet pakenemassa pois Jerusalemissa, kun Herra oli liittynyt heidän seuraansa. Hän oli kysynyt heiltä, miksi he olivat niin murheissaan. He olivat kysyneet, oliko Hän ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka ei tiennyt siellä tapahtuneesta murhenäytelmästä. Kun Hän kysyi mitä, he olivat vastanneet:

"Sitä, mitä tapahtui Jeesus Nasaretilaiselle, joka oli profeetta, voimallinen teossa ja sanassa Jumalan ja kaiken kansan edessä. Meidän ylipappimme antoivat hänet tuomittavaksi kuolemaan ja ristiinnaulitsivat hänet. Me olimme toivoneet hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin."

Emmaukseen menneet kaksi olivat ilmeisellä tavalla miehiä, koska jatko osoittaa, että he epäilivät vahvasti naisten nähneen hallusinaatioita:

"Ovatpa muutamat naiset joukostamme saattaneet meidät hämmästyneiksi. He kävivät aamulla varhain haudalla eivätkä löytäneet hänen ruumistaan. He tulivat ja sanoivat myös nähneensä enkelinäyn, ja enkelit olivat sanoneet hänen elävän. Muutamat meidän kanssamme olevista menivät haudalle ja totesivat, että asia oli niin kuin naiset olivat sanoneet, mutta Jeesusta he eivät nähneet."

Näin he keskustelivat Herrasta varsin ristiriitaisten tunteiden aaltoillessa heidän sydämissään. Ihmettely ja toivo sekoittui pelkoon.

Rauha teille!

Sitten yhtäkkiä ylösnoussut Herra olikin heidän keskellään. Kaikki he tunsivat Hänet. Noina päivinä oli täysin mahdollista Hänen ilmestyä niin, että jotkut heistä eivät tunnistanee Häntä. Hän ilmestyi Maria Magdaleenalle eikä tämä tuntenut Häntä. Emmauksen tien kulkijatkaan eivät tunteneet Häntä ennen kuin vasta sitten, kun Hän mursi leivän. Mutta tässä tilanteessa kaikki tunnistivat Hänet. Hän ilmestyi heidän keskelleen yliluonnollisella tavalla. Ovi oli lukossa, mutta Hän oli siinä. Sitten Hän puhutteli heitä käyttäen tavallista, päivittäistä ja tuttua tervehdystä: *"Rauha teille!"*

Tätä kertomusta ei kuitenkaan voi lukea tajuamatta, että päivittäinen tervehdys sai nyt aivan uuden merkityksen, kun Herra lausui: *"Rauha teille!"* Viimeinen asia, jonka Jee-

sus oli sanonut heille luvuissa 13-16 tallennetussa jäähyväispuheessa, oli: *"Minä annan teille oman rauhani."* Jäähyväispuheen jälkeen he olivat nähneet Herran tien Getsemanen kautta Golgatalle, mikä oli jättänyt heidät kauhun valtaan. Hän oli sanonut: *"Rauhan minä annan teille,"* mutta heidän sisimmässään ei ollut tietoaakaan rauhasta, niin kuin he asian kokivat.

Nyt Hän seiso i heidän keskellään kaiken tämän kauhean, tuskallisen, hirvittävän ja pelottavan jälkeen ja käytti heille tuttua tervehdystä. Hän oli sanonut: *"Rauhan, oman rauhani, minä annan teille,"* ja nyt kaiken kauhun syy oli ohi, Hän oli kulkenut läpi sen, mitä he kaikkein eniten olivat pelänneet, ja sanoi heille: *"Rauha teille."*

Sanottuaan tämän Hän näytti heille kätensä ja kylkensä, ettei heille jäisi mitään erehlymisen vaaraa. On kuin Hän olisi sanonut:

"Älkää pelätkö. Minä olen juuri se, jonka te näitte ja jota seurasitte. Minä olen se, jonka te näitte naulittavan ristille."

Niin ensimmäisillä sanoillaan kuin näyttämällä haavojen jäljet Herra pyrki vapauttamaan heidät pelon vallasta.

Ilo ja rohkeus Herran näkemisestä

"Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran."

He näkivät. Sana on *eido*, sama jota käytettiin Johanneksesta, kun hän näki ja uskoi. Se tarkoittaa enemmän kuin vain pelkkä näkeminen, se tarkoittaa näkemiseen perustuvaa ymmärtämistä. Jeesuksen näkeminen täytti heidät ilolla. Ovet olivat yhä lukitut. Juutalaiset olivat myös yhä ulkopuolella. Jäikö heihin sittenkin vielä aimo annos pelkoa? Ainakin hetkeksi pelko väistyi ja sydämet iloitsivat. Mikä tuotti heille ilon? Ylösnoussut Jeesus.

Sitten Jeesus toisti tervehdyksensä, sen saman ja tavallisen: *"Rauha teille."* Mutta nyt tervehdys on liitettävä saumattomasti jatkoon:

"Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."

Jos ensimmäisen tervehdyksen tarkoitus oli vapauttaa heidät pelosta, sen toistamisella oli toinen merkitys. Sen tarkoituksena oli antaa enemmän kuin vapaus pelosta. Herra halusi jakaa heille nyt myönteistä rohkeutta ajatellen sitä tehtävää, johon Hän heidät oli kutsunut.

"Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."

Herra halusi palauttaa heidät tajuamaan sen tehtävän ja vastuun, jonka Hän oli heille uskonut. Hän oli valinnut heidät sanan viejiksi, lähettiläikseen. Mutta Jeesuksen kuoleman näkeminen oli epäilemättä vienyt heiltä tyystin näyn maailman valloittamisesta. Heti ensimmäisestä ilmestymisestään asti ylösnoussut Herra palautti heidät kohtamaan tehtävänsä maailmassa.

"Rauha teille". Katsokaa käsiäni ja kylkeäni! Nähkää, että olen juuri se sama Jeesus, joka kärsin ristillä. Minä elän haavojen jäljistä huolimatta, Minä olen kuoleman Voittaja, ei ole mitään pelättävää. Samalla kun heidän sydämensä täytyi ilosta, Hän palautti heidän eteensä myös tehtävän:

"Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."

Lähetetyt

Herramme käytti kahta eri sanaa "lähettää". Sana, jolla Hän kuvaa sitä, että Isä lähetti Hänet, on *apostello*. Omiensa lähettämisestä Hän taas käytti sanaa *pempo*. Ajoittain Hän käytti kyllä molempia sanoja omastakin tehtävästään maailmassa. Mutta kun Hän

halusi osoittaa omilleen, että heidän oma ilonsa ylösnousemuksesta ei ollut kyllin, eri sanan käytöllä on merkityksensä.

Mikä sitten on sanojen ero? Sana *apostello*, josta tulee omaan kieleemme sana apostoli, sisältää aina ajatuksen siitä, että jokin asetetaan erille muusta. Ennen lähettämistä tapahtuu siis erille otto ja vasta sitten lähettäminen. Tätä sanaa Jeesus käytti siis itsestään tässä yhteydessä ja monessa muussakin yhteydessä Johanneksen evankeliumissa. Hän oli Jumalan Lähettäjä. Kysymys on täydellä valtuutuksella tapahtuvasta lähettämisestä. Näin lähetetyllä on siis valta.

Sana *pempo* ei sisällä ajatusta lähetetyn omasta valtuutuksesta vaan kysymys on aina siitä, että joku lähetetään jonkun toisen vallanalaisuudessa. Jumala antoi kaiken vallan Jeesukselle. Mutta Herra ei anna sitä valtaa omalle seurakunnalleen eli kirkolle. Hän säilyttää sen itsellään. Apostolien tehtävä oli toimia viestin viejinä Hänen valtansa alle alistuen. Heidän valtuutuksensa on Hänen valtuutustaan ei heidän omaansa.

Vallan merkit

"Rauha teille. Niin kuin Isä on uskonut kaiken vallan Minun käsiini, niin Minä nyt lähetän teidät tämän saamani vallan alaisina suorittamaan Minun tehtäviäni maailmassa." Tässä yhteydessä emme saa unohtaa, että Hänen valtansa suurimmat merkit Hän osoitti omilleen näyttäessään heille käsiensä ja kylkensä haavoja. Uskoisin, että Hänen nuo lävistetyt kätensä olivat heidän yllään, kun Hän antoi toimeksiantonsa:

"Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."

Herra ei kutsunut heitä helpolle tielle. Kun Isä lähetti Hänet, haavat olivat Hänen arvonmerkkinsä. Kun he nyt pääsisivät osalliseksi uudesta ylösnousemuselämästä, heidät kutsuttaisiin kulkemaan ristin tietä, joka on samalla aina myös ylösnousemuksen tie.

Pyhän Hengen voima

"Tämän sanottuaan hän puhalsi heihin ja sanoi heille: 'Ottakaa Pyhä Henki'."

Kysymys oli tietenkin profeetallisesta puhalluksesta, joka kertoi heille kuka Pyhän Hengen heille tulisi helluntaina vuodattamaan. He eivät tuolla hetkellä vielä Henkeä saaneet, niin kuin Hän koko taivaaseen astumista edeltävänä jaksoneu korosti, että heidän tuli odottaa Pyhän Hengen saamista Jerusalemissa. Mutta niin kuin heidän saamansa tehtävänanto tapahtui Jeesuksen lävistettyjen käsien alla, samoin voiman suorittamiseen tulisi Häneltä Pyhän Hengen vuodattamisen yhteydessä.

"Ottakaa Pyhä Henki." Olemme vastuussa siitä, otammeko vastaan Pyhän Hengen. "Minun Isäni on lähettänyt Minut. Minä lähetän teidät. Teidän valtuutuksenne on siinä, että pysytte Minun valani alla. Mutta te ette voi suorittaa tehtäväänne muuten kuin Pyhän Hengen voimassa."

Synneistä päästäminen ja sitominen

Sitten Jeesus ilmoitti, miksi heidän piti ottaa vastaan Pyhä Henki ja mikä merkitys heidän lähtemisellään olisi, kun he menisivät Pyhän Hengen voimassa:

"Joiden synnit te annatte anteeksi, niille ne ovat anteeksi annetut. Joilta te kiellätte synninpäästön, ne jäävät syntiensä tuomion alle."

Tämä tehtävä ja valtuutus julistaa syntien anteeksiantamusta tai pidättää se annettiin koko Herran seuraajien joukolle, kaikille Hänen opetuslapsilleen.

Onko kristillisellä seurakunnalla edelleen tämä valta ja valtuutus? Kyllä on edellyttäen, että ne ehdot, jotka Hän valtuutukselleen asetti ovat voimassa. Mitä Isä lähetti Jeesuksen maailmaan tekemään? Käsittelemään syntikysymyksen ja siis kaikki synnit.

*"Sinun on annettava hänelle nimi **Jeesus**, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistään."* (Matt. 1:21)

Jeesus tuli maailmaan kohtaamaan sen moraalisen vararikon, turmeluksen, halvaustilan ja kirouksen. Miksi? Kantaakseen synnin, murtaakseen sen vallan, antaakseen ihmisille anteeksiantamuksen ja vapauden synneistä.

"Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."

Seurakunnan syvin tehtävä maailmassa on käsitellä syntikysymystä. Jeesus sanoi itsestään: *"En ole tullut kutsumaan vanhurskaita vaan syntisiä."* Sama on seurakunnan tehtävä.

Onko seurakunnalla sitten valtaa antaa syntejä anteeksi tai pidättää niitä? Tai siirrettään kysymys henkilökohtaiselle tasolle. Onko minulla - ei jonkinlaisena seurakunnan valtuuttamana viran tai tehtävän haltijana - vaan pelkästään sen perusteella, että olen Kristuksen lähettämä, oikeus sanoa yksittäiselle sielulle: Sinun syntisi on sinulle anteeksi annettu? Vastaus on eittämättä: Kyllä. Kenelle minulla sitten on oikeus julistaa synninpäästö? Kenelle tahansa, niin miehelle kuin naiselle, niin lapselle kuin aikuiselle, nuorelle kuin vanhukselle, joka syntinsä tajuten kääntyy katumuksessa Jumalan puoleen ja uskoo Jeesukseen Kristukseen. Epälukuisia kertoja olen niin tehnyt. Olen saanut katuville ja syntinsä tunnustaville julistaa: Jeesuksen nimessä ja veressä sinun syntisi on sinulle anteeksi annettu. Mutta on myös tullut tilanteita, joissa jonkun sydän on ollut ylpeyttä täynnä tai hän ei ole halunnut luopua synnin harjoittamisesta, että minun on ollut pakko sanoa hänelle: Sinun syntejäsi ei anneta anteeksi, ne pidätetään, ne jäävät sinuun siihen asti, kunnes taivut parannukseen.

Viikon väliaika 24-25

"Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi, yksi niistä kahdestatoista, ei ollut heidän kanssaan, kun Jeesus tuli."

Sitten tuli viikon väliaika, josta emme tiedä muuta kuin mikä jakeissa 24 ja 25 on kerrottu. Tuomas ei ollut läsnä Jeesuksen ensimmäisessä ilmestymisessä kaikille opetuslapsilleen.

Miksi ei? Kysymykseen ei voi antaa mitään dogmaattista vastausta. Sikäli kuin ymmärrän Tuomasta, voin kuitenkin esittää oman arvioni. En usko, että syy olisi ollut Tuomaan pelkuruus. Luulen, että kysymys oli hänen sisäisestä tuskastaan. Hän oli se mies, joka oli Jordanin toisella puolella ennen Lasaruksen henkiin herättämistä sanonut:

"Menkäämme mekin sinne kuolemaan hänen kanssaan." (11:16)

Hän oli myös tarkoittanut sitä, mitä sanoi. Mutta hän oli sortunut ja paennut niin kuin kaikki muutkin. Hän ei ollut valmis toimimaan päätöksensä mukaan niin jalo ja hieno kuin se olikin ollut. Hän oli juossut pakoon ja kun hän sanoi, *"Ellen näe hänen käsisään naulojen jälkiä, pistä sormeani naulojen sijoihin ja kättäni hänen kylkeensä, minä en usko,"* en voi olla kuulematta hänen sanoissaan hyvää ahdistuneisuutta. Hän oli nähnyt nuo haavat ja vaikka eräessä mielessä hän ei olisikaan voinut estää tapahtunutta, hän koki syvää syyllisyyttä, sillä hän ei ollut ollut uskollinen Herralleen vaan juossut karkuun. On kuin Tuomaan sanoihin olisi sisältynyt ajatus: En voi mennä muiden luo. Me kyllä kaikki pakenimme, mutta minä olin se, joka sanoin, että kuolisin Hänen kanssaan. Niin, kyllä Pietarikin oli niin sanonut, mutta ehkä Tuomas oli herkempi ja hienosyisempi persoona kuin Pietari.

Oli miten oli, Tuomas ei tullut muiden joukkoon. Vasta myöhemmin viikon aikana hän meni heidän luokseen ja he ottivat hänet avosylin vastaan ja kertoivat hänelle uutisen: *"Me olemme nähneet Herran."*

Epäilemättä he kertoivat Tuomakselle kaiken yksityiskohtia myöten, myös sen, miten Jeesus oli näyttänyt heille haavansa.

Mutta Tuomas kieltäytyi uskomasta kuulemaansa ilman todisteita:

"Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä, pistä sormeani naulojen sijoihin ja kättäni hänen kylkeensä, minä en usko."

Toinen ilmestyminen kahdeksantena päivänä 26-29

Jeesus tuli takaisin, Hän tuli takaisin sen miehen luo, joka oli tullut takaisin Hänen opetuslastensa luo. Jeesus tuli takaisin ahdistuneen miehen luo, joka vaati samoja todisteita kuin mitä muut olivat saaneet. Ainoa perusteltu kritiikki Tuomasta kohtaan on siinä, ettei hän ollut ensimmäisellä kerralla muiden kanssa. Vaikka hänelle oli syynsä, silti hänen olisi pitänyt olla siellä. Mutta kuitenkin hän tuli takaisin ja Jeesus tuli uudelleen kohtaamaan hänet, sillä kieltämätöntä on se, että Jeesuksen ilmestyminen kahdeksantena päivänä oli juuri Tuomasta varten.

"Kahdeksan päivän kuluttua hänen opetuslapsensa olivat taas huoneessa, ja Tuomas oli heidän kanssaan." - edelleen epäuskon vallassa, mutta kuitenkin heidän keskelään. "Ovien ollessa lukittuina" - yhä edelleen ovet lukittuina, pelko ei ollut vielä täysin väistynyt, vasta helluntai toi rohkeuden - "Jeesus seisoi heidän keskellään ja sanoi: 'Rauha teille!' Sitten hän sanoi Tuomaalle: 'Ojenna sormesi tänne ja katso käsiäni. Ojenna kätesi ja pistä se kylkeeni,'" - Jeesus tarjosi Tuomaalle samat todisteet kuin mitä muut olivat saaneet ja mitä hän oli vaatinut. Mutta sitten Jeesus varoitti häntä: "Äläkä ole epäuskoinen, vaan uskova."

Epäily vai epäusko

Niin kuin Jeesuksen varoitus osoittaa, Tuomaan ongelma ei ollut epäily vaan epäusko. Uskovallakin on monenlaisia epäilyjä, mutta niiden kanssa hän saa tulla Jeesuksen eteen ja kertoa ne Hänelle. Epäuskossa on kysymys siitä, että ihminen asettaa itsensä kaiken mitaksi, hän mittaa jopa Jumalaa ja Herraa omilla kokemuksillaan ja omalla järjellään. Usko voi alkaa vasta nöyrytyksestä, jossa ihminen tunnustaa oman mahdottomuutensa ja itsekorotuksensa. Herran rakkaus näkyy siinä, että Hän tulee epäuskoisen luo ja auttaa hänetkin uskoon.

Tuomas näki Herran haavat ja hän sai katsella Jeesusta silmiin. Silloin hän sanoi peräkkäin kaksi asiaa Jeesuksesta. Ne ovat erillisiä asioita, mutta kuuluvat samalla elimellisesti yhteen.

"Minun Herrani ja minun Jumalani!"

"Minun Herrani" ilmaisi hänen täyden vakuuttumisensa siitä, kuka hänen edessään seisoi. Ja sitten heti perään *"Minun Jumalani"*, johon sisältyy viimeinen ja lopullinen totuus Jeesuksesta. Tuomas lausui syvemmän mahdollisen uskontunnustuksen. Uskossa on kysymys Herran korottamisesta siksi, kuka Hän on.

Autuas usko

Jeesus antaa tunnustuksen hänen uskollaan sanoessaan:

"Sen johdosta, että minut näit, sinä uskot."

Ja sitten Hänen huuliltaan lähti viimeinen autuaaksi julistus:

"Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!"

Ensimmäiset autuaaksi julkistukset olivat tapahtuneet Vuorisaarnassa. Muita Hän oli lausunut Hänen julkisen toimintansa aikana. Kesarean Filippissä Hän oli julistanut

Pietarin autuaaksi, kun tämä oli lausunut suuren uskontunnustuksensa. Ja nyt ylösnousemuksen jälkeen Hän siis julistaa viimeisen:
"Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!"

Kenestä Hän oikein puhui. Muista kymmenestä opetuslapsestako? Ei toki. Hehän olivat myös nähneet ja uskoneet sen perusteella. Ylösnouseen Kristuksen silmät suuntautuivat niihin lukemattomiin ihmisiin, jotka sukupolvien saatossa tulisivat uskomaan Häneen vaikka eivät saisikaan Häntä nähdä. Herra julisti autuaaksi oman seurakuntansa, jonka usko Häneen perustuu Pyhän Hengen työhön Sanan kautta.

Epäilymme

Tuomaskin epäili toisten opetuslasten todistusta Jeesuksen ylösnousemusihmeen edessä. Hän Pyysi Jeesukselta, mitä hänen ei olisi pitänyt pyytää, nimittäin näyttöä, sillä niin tehdessään ja tehdessämme asetamme itsemme ja oman kokemuksemme kaiken mitaksi ja korotamme itsemme Jumalan Yläpuolelle ja itse asiassa aliarvioimme Jumalan Sanaa ja niitä muita todisteita, jotka Jumala on jo meille antanut: uskovien todistusta, omantunnon todistusta, oman uskon tulemistemme todistusta ja hengellisten kokemustemme todistusta. Kun siis meillä on epäilyjä, älkäämme etsikö merkkejä ja tunnustekoja ja ihmeitä, vaikka Herra niitä voikin antaa. Menetämme nimittäin sen siunauksen, joka sisältyy uskomiseen näkemättä. Sitä paitsi luottamus, joka vaatii luottamuksensa kohteelta todisteita luotettavuudestaan, ei ole muuta kuin epäluottamusta. Rakkaus ei vaadi rakkauden todisteita, vaan iloitsee rakastetustaan ja osoittaa omaehtoisesti rakkautta.

Kun siis kohtaamme epäilyjä ja taisteluja, teemme viisaasti, jos suuntaamme sydämemme silmät Ylösnouseen Jeesuksen haavoihin, niin kuin Tuomas epäilyjensä keskellä viisaasti teki. Tulemme koko iankaikkisuuden taivaassa katselemaan Jeesusta, jonka kädet, jalat ja kylki ovat haavoitetut. Siksi meidän on hyvä pyrkiä katselemaan niitä jo nyt sydämessämme. Jeesuksen haavat ovat Hänen rakkautensa merkit. "Nämä minä sain kärsiessäni sinun Puolestasi. En voi unohtaa sinua. Keihään kärki piirsi sinun nimesi sydämeesi", kertovat Jeesuksen haavat. Niistä voimme tunnistaa myös, että juuri se Jeesus, joka naulittiin ristille, on noussut ylös ja että Isä hyväksyi Jeesuksen sovitusuhrin puolestamme. Haavat puolustavat meitä nyt taivaassa Isän edessä. Ne vakuuttavat meille myös sen, että Jeesus ymmärtää, mitä tuska on.

Kun epäilyksen aallot hyökkävät ylitsesi, tutki Jeesuksen kärsimystietä, mietiskele raamatunkohtia, jotka puhuvat Hänen tuskistaan. Aseta itsesi opetuslasten paikalle, kun he näkivät Jeesuksen kuolevan. Herran voi Sanansa kautta antaa sinulle ihmeellisen apunsa, saat ajoittain tuntea Hänen ihmeellistä läsnäoloaan, ja sitä kaikkein syvimmän tuskan, ahdistuksen ja unettomuudenkin keskellä. Jeesuksen haavojen katselu antaa myös voimaa voittaa kiusauksia, uutta voimaa ja intoa tehtäviemme suorittamiseen. Ylösnouseen Jeesuksen haavat ovat tehneet monen valmiiksi käymään kuolemaankin Hänen nimensä tähden.

Katsomalla Jeesuksen haavoihin voi sinunkin sydäimestäsi nousta tunnustus:
'Minun Herrani ja minun Jumalani ! Saat yhtyä Tuomaan uskon ihmettelyyn, iloon, nöyrään riippuvuuden tunnustukseen, uskontunnustukseen ja ylistykseen. "En minä, ei minun kokemukseni, ei minun tahtoni, vaan SINÄ, Sinun Sanasi ja Sinun tahtosi. Olet Herra kaikkeni!"

Sotilaspoliisin puhuttelu

25 vuota sotilaana toiminut uskon tullut luutnantti Kyozo Iwai kertoo pienen esimerkin:

Kun toukokuussa Kiinassa 1928 tapahtuneen Jinanin selkkauksen vuoksi sain siirron Qindaoon ja Herra johti minut sikäläisen japanilaisen seurakunnan yhteyteen, erittäin kiireisen sotapalveluksen ohella osallistuin joka aamu rukouskokouksiin, sunnuntain jumalanpalveluksiin, illan kotikokouksiin ja joskus jopa iltapäivän naistenpiireihin. Sain nimittäin luvan niihin suvaitsevalta komentajalta, Matahiko Koosawalta, joka oli silloin majuri. Suorittaessani näin palvelua seurakunnassa eräänä päivänä sain kutsun sotilaspoliisin puhutteluun. Saavuttuani minulle esitettiin useita valituskirjeitä, joissa kerrottiin, että olin julistanut evankeliumia sotilaspuvussa. Erityinen syytös oli, että pidin Jumalan palvelua, jonka keskeinen osuus oli evankeliointi, varsinaisena tehtävänäni ja sotapalvelusta sivutyönäni. Joku oli puheestani napannut tämän lauseen ja vaatinut sotilaspoliisia ryhtymään toimiin.

Kun vastasin sotilaspoliisipäällikölle, että olen saarnannut niin kuin minua syytettiin, hän vaati minua vastaisuudessa luopumaan evankeliumin julistamisesta. Vastasin, että uskonnonvapaus merkitsee vapautta julistaa Jumalan sanaa, enkä aio siitä luopua. Silloin sotilaspoliisi suuttui kovasti ja sanoi tiedottavansa sotaministeriöön, että luutnantti Iwai on sopimaton tehtävänsä ja hänet tulee erottaa välittömästi.

Näin ollen odotin kovasti, että minut siirrettäisiin reserviin, mutta mitään sellaista ei tapahtunut, päin vastoin minut määrättiin pian kapteenina komppanian päälliköksi, sitten edelleen majurina pataljoonan komentajaksi ja everstiluutnanttina rykmentin komentajaksi. Sain nähdä, että minun asioistani ei päättä sotilaspoliisi, vaikka se ryhtyisi mihin tahansa toimenpiteisiin, vaan Taivaallinen Isäni. Tajusin syvästi, että ilman Herran päätöstä minulle ei tapahtuisi mitään.

”Eikö kahta varpusta myydä yhdellä kuparilantilla? Kuitenkaan yksikään varpusista ei putoa maahan teidän Isänne sallimatta... Älkää siis pelätkö.” (Matt. 10:29,31)

Myös Sinua Herra tahtoo auttaa uskoon

Jos Sinulla on aitoja vaikeuksia uskoa ylösnousseeseen Jeesukseen, niin muista, että Jeesus ei jättänyt Tuomasta epäilyjensä, epäuskonsa ja ahdistustensa keskelle. Herra tiesi ja näki Tuomaan ajatukset ja niiden syvimmat syyt. Jeesus vastasi niihin näyttämällä ylösnousemusruumiinsa haavojen jälkiä. Niissä Tuomas näki suunnattomasti enemmän kuin vain silmiä tyydyttävän todisteen siitä, että ilmestynyt Herra oli sama, jonka hän oli nähnyt lyötävän ristille. Hän näki niissä todisteen Jeesuksen käsittämättömän syvästä rakkaudesta häntä pelkuria, epäuskoista ja syntistä miestä kohtaan. Jeesuksen haavat olivat hänen syntiensä tähden lyödyt. Ylösnousemuksen tosiasia julisti Tuomakselle: ”Sinun tähtesi tämän tein. Velkasi on maksettu. Syntisi on lopullisesti sovitettu. Sinä saat kaiken anteeksi.”

Ylösnousseen Jeesuksen haavojen todistuksen perusteella saan julkistaa Sinulle, joka tunnet oman syntisi niin kuin Tuomaskin: ”Herran haavoissa on Sinun syntisi annettu anteeksi!” Käy Herran rauhaan. Armahdettuna saat sitten julistaa muillekin armoa sen Herran valtuuttamana, joka on Sinunkin Herrasi ja Sinunkin Jumalasi.